

Anneli Salonen
Villiruohojen
maa

Villiruohojen maa

Anneli Salonen

Villiruohojen maa

SAGA Egmont

Villiruohojen maa

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1998, 2022 Anneli Salonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728512609

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Tapahtuma

Leeni kulki hitaasti tietä, jonka toisella puolella oli paljaaksi kaluttu, horsmaa kasvava kukkula ja toisella puolella kesantona lepäävä peltomaa. Tie oli paahteinen ja pölyävä. Hellettä oli ollut pitkään ja ilmassa väreilevä kuumuus enteili ukkosta. Kassi, jota hän kantoi olallaan, oli raskas ja teki selkälihakset kipeäksi.

Leeni pysähtyi, pudotti kassinsa pientareelle, pyyhki hien kasvoiltaan ja pyöritteli olkavarsiaan. Sitruunaperhonen, tämän hiljaisen tienoon toinen näkyvä liikkuja, lepatteli hänen ohitseen ja laskeutui niittykellukalle; kadehdittavan kevyesti.

Hiljaisuuden ja Leenin itsehoidon lopetti auto, tumma virtaviiva, joka lähestyi melkoista vauhtia epätasaista aukiotietä, pölyhyntu perässään. – Mokokakin kaahaaja, täräyttäisit kiveen, Leeni mutisi ja käänsi selkensä tielle, pölylle ja autolle. Leeniä sivuuttaessaan auto hiljensi vauhtiaan ja pysähtyi vähän matkan päähän, tien varteen. Autosta nousi mies, joka käveli Leenin luo kädet taskuissa, yllään farkuista pätkityt shortsit ja avonaisena repsottava paita. Mies oli paljain jaloin ja hänen tummahkon

ruskeat hiuksensa olivat pörröiset kuin moneen kertaan haritut.

– Kelpaako kyyti? mies kysyi ja katsoi Leeniä pitkään, tutkivasti ja hänen kasvoillaan oli uteliaan huvittunut ilme.

– Ei, kiitos, Leeni sanoi ja oli vähällä tiuskaista miehen huvittuneelle ilmeelle: Mitä siinä hymähtelet, tie on vapaa, senkun ajat.

– On kuuma, minä voisin..., mies yritti.

– Kävelen mieluummin. Kohta ei paahda, Leeni sanoi ja viittasi metsän reunaa kohti, jossa tie muuttui varjoisaksi lehtotieksi, vihreäksi ja tuoreelta tuoksuvaksi.

– No, ei väkisin, mies sanoi ja rupesi täyhyilemään taivaalle. – Sadepilviä. Kohtapuolin sataa.

– Niin, Leeni totesi.

– Ja tarpeeseen sataisikin, mies jatkoi ja pölläytti paljaalla jalallaan ojanpenkan pölyisiä ruohoja.

– Niin, Leeni toisteli kuin papukaija ja nosti kassin olalleen. Häntä ei vähääkään kiinnostanut jutella tuon vieraan miehen kanssa säästä, eikä liioin muustakaan.

Mies ojensi kätensä: – Minä olen Lehtolan Sakari, näiltä tienoilta kotoisin.

Leeni tarttui miehen ojennettuun käteen, hymyili vähän, mutta ei esitellyt itseään.

– Etpäs sanonutkaan, että NIIN.

– Ei sanoista siltä saada, sanoo sananlasku, Leeni hymähti ja liikahti lähteäkseen.

– Siihen romahti se siltatyö, mies naurahti, – ja kuitenkin minulla on tunne, että jonkinlainen sillanräppänä meidän välillä on jo nyt. Kuule, olisiko mahdollista, että minä voisin tavata sinua sitten, kun tuo kaikki on ohi?

– Mikä? Mikä olisi ohi? Leeni tuijotti miestä silmät pyöreinä. Ymmärsikö hän oikein, että mies...

– No, *tuo*... Mies nyökkäsi ja hänen myhäilevää ilmettään korostivat silmäkulmien naururypyt, – tuo tapahtuma, tuo tila.

Leeni katsoa tapitti yhä edessään seisovaa miestä. Hän yritti katsoa myös itseään – miehen silmin. Tulokseksi tuli erittäin hullu kuva sekä hänestä itsestään että miehestä. Eikä siinä kuvassa ollut mitään tolkkua.

Kyydin tarjoamisen Leeni ymmärsi, mutta mitä tolkkua oli miehessä, joka ehdotteli tapaamista ”kun tuo kaikki olisi ohi”. Miehen täytyi olla vähintäänkin höpsähtänyt. Leeni nielaisi pelonpalan kurkustaan ja yritti näyttää huolettoman itsevarmalta, vaikka sydän tikutti tiuhaan kuin sekuntiviisari.

– Mieheni ei taitaisi pitää siitä, Leeni sanoi totisena ja vastausta odottamatta lähti kävelemään metsänreunaa kohti kaikella sillä arvokkuudella, minkä hänen ”tapahtumatilansa”, joka oli verhottu leuhuun, vaaleankukertavaan mekkoon ja harmaisiin, vihreätupsuisiin flanellitossuihin, hänelle soi. Vähäisellä, mutta kuitenkin.

Mies jäi seisomaan autonsa vierelle ja Leeni vaistosi, että mies katseli hänen kulkuaan. Leenin äskeinen itsevarmuus oli tipotiessään, hänellä oli holtiton olo ja hänestä tuntui, että hänen mahansa alla oli kymmenen jalkaa ja jokainen niistä nuljahteli sinne ja tänne.

Auto ajajineen ohitti hänet metsätiellä; hymy, käden heilautus ja mies oli enää vain arvoitus Leenin ajatuksissa.

Leeni tarkasteli itseään makuuhuoneen isosta peilistä. Äskeinen tapahtuma kummitteli yhä hänen mielessään. Miksi mies olisi halunnut tavata hänet? ”Kun kaikki olisi ohi”? Mikä hänessä oli

saanut miehen kiinnostuksen heräämään? Mitä viehättävää mies oli nähnyt turvonneiden jalkojen kannattelemassa raskauskehossa, harmaissa flanellitossuissa ja ohuessa mekossa, joka auliisti toi esille hänen hedelmällisen tilansa? Vaikka... Leenille muistui mieleen parin vuoden takainen tapahtuma... hän oli itse ihastellen katsellut nuorta tyttöä, joka oli kantanut raskautensa ylpeillen ja näyttävästi, kireissä housuissa ja ohuessa puserossa – hieman ärsyttävästi, kuten Leenistä oli silloin tuntunut. Se oli ollut sitä aikaa, kun Leenissä oli herännyt toive omasta lapsesta. Niihin aikoihin jokainen odottava äiti ja pieni lapsi oli ollut hänelle ihastuksen kohde.

Mutta mies? Mitä SE raskaudessa näki? Leeni näki peilissä niin pöllämystyneen oman itsensä, että purskahti nauruun. Ääneen ja riemuisasti, niin että rinnat tärisivät, vatsa pomppi ja hänen oli pantava jalat ristiin, jotta pissa ei olisi karannut housuun.

Nauraminen tuntui hyvältä. Perusteellinen viidentoista minuutin hekotus tuo samanlaisen hyvänolon tunteen kuin kunnon juoksulenkki, oli joku viisas nauraja joskus sanonut ja äskeisen naurukokemuksensa perusteella Leenistä tuntui, että se taitaisi hyvinkin olla tosi.

Leeni hymähti: kyllä sinä nyt naureskelet, vaikka siellä paahteisella tiellä miehen erikoistarjous oli pelästyttänyt sinut pahanlaisesti. ”Kun kaikki olisi ohi”, Leeni kertasi mielessään, ties kuinka monennen kerran. Ohi? Eihän silloin olisi mikään ohi. Siitähän kaikki vasta alkaisi!

Leeni riisui helteen hiostamat vaatteensa, meni suihkuun ja antoi rauhoittavan, viileän veden valua pitkään keholleen. Lapsi liikahteli hänen kohdussaan; liike lähti oikealta puolelta

kumpuilevasti vasemmalle ja pysähtyi. Leeni pani käden vatsalleen. Lapsi vastasi parilla napakalla potkaisulla.

Leeni naurahti: Olet oikeassa, Tapahtuma, sinä et todellakaan ole mikään ohimenevä juttu.

Illalla Leeni löysi portailta kukkakimpun. Hän oli asunut Lupiinissa noin kuukauden verran, kun ensimmäinen kukkatervehdys, narsissikimppu, oli tuotu hänen portailleen. Viimeviikkoinen salaperäinen kukkalähetys oli ollut luonnonkukkia, tämä kolmas oli sidottu vielä nupullaan olevista, vienosti tuoksuvista juhannusruusuista. Kuka kumma hänelle näitä kukkia kantoi? Joku naapuriko? Aivan lähinaapureita Lupiinilla ei ollut, tienoo oli harvaan asuttu, Lupiinin lisäksi vain parin talon varassa. Lähin taloista oli metsikön takana, eikä suinkaan huudonkantaman ulottuvilla.

– Sinusta tulee täällä metsäläinen, oli Anita, hänen äitinsä sanonut, kun oli helluntaina pikapikaa pistäytynyt Lupiinissa.

– Hyväksytään, metsäläinen ei ole ollenkaan hullumpi titteli, ei varsinkaan nykyaikaan, Leeni oli myönnellyt.

Mutta Anita oli ollut hapan. – Juuri niin, hullu on oikea sana, sopii hyvin muihinkin tekemisiisi, Anita oli sanonut.

Leeni kiersi talon, pensaikkaan pihamaan ja kulki talolta kylätielle johtavaa hoitamatonta, ruohontupsujen elävöittämää kotitietään jonkin matkaa, vaikka tiesikin etsimisensä turhaksi. Miksi kukkien tuoja ei halunnut näyttäytyä? Se ihmetytti Leeniä, mutta ei pelottanut. Jos kukkien sijasta hänen portailleen olisi kiikutettu mätiä kaloja tai kuolleita varikseja, pelkoon olisikin ollut syytä, mutta ei nyt. Ehkä täällä oli seudun tapa toivottaa uusi metsäläinen tervetulleeksi tuomalla varkein kukkia. Tai

sitten joku varsinainen ujoliini oli kukkien kantaja. Ehkä lapsi tai lapsia.

Leeni meni sisälle ja kirjoitti valkoiselle lapulle tikkukirjaimin kukittajalle viestin: KIITOS. TULE TALOON, MINÄ HALUAISIN TAVATA SINUT. LEENI. Hän pani kirjeen alimmalle porrasaskelmalle ja asetti pienen kiven painoksi.

Taivaalle oli kerääntynyt tummankukertavia pilviä, kaukana kumisi ukkonen ja ilma oli uhkaavan tyven. Linnut lentelivät pihamaan yli tehden äkillisiä, nopeita syöksyjä yhä alemmas ja alemmas, lopulta niiden siivet viistivät maata. Tuo tietää sadetta, Leeni ajatteli, ja yhtäkkiä jyrähti aivan lähellä. Ensimmäiset suuret vesipisarat täplittivät pihan edustan kivetyksen ja siinä samassa alkoi sataa kaatamalla. Vesi kohisi kattokouruista voimalla.

Leenin teki mieli heittää yltään mekko, puristavat rintaliivit ja raskausvyö, hänen teki mieli juosta kourusta ryöppyävän veden piiskattavaksi. Niin kuin oli usein lapsena tehnyt. Ja niin kuin oli tehnyt monta kuukautta sitten: viimeisenä yönä Tapion luona.

Myös sinä yönä oli satanut kaatamalla.

Oli pakko muistaa

Oli lokakuun viimeinen päivä. Leeni oli ollut neljä päivää ”Anitan Asussa” tuuraamassa Englannissa ostomatalla ollutta äitiään ja oli nyt palaamassa kotiin päivää aikaisemmin kuin oli alun perin aikonut. Levottomuus, joka häneen oli Anitan luona iskenyt, voimistui, mitä lähemmäksi kotia hän tuli. Hän oli huolestunut ja piirteli mustanpuhuvia uhkakuvia mieleensä. Hänellä oli sellainen tunne, että kotona eivät asiat olleet hyvin. Tapio oli joskus nauranut Leenin ennaltatietämiselle, mutta Leeni itse oli ollut aina sitä mieltä, että jotkut ihmiset pystyvät eläinten tavoin vaistoamaan uhkaavan vaaran.

Leeni pysähtyi pihaportille, katseli ja kuulosteli. Palsamipoppelin lehvissä havisi tuuli hiljaa. Myös talo näytti hiljaiselta, siinä se seiso i kaikessa komeudessaan, vaaleana ja kauniina, sadetta lupailevat pilvet taustanaan.

Portti oli kuin Tapio, Leeni tuumi, näpertäessään piikkipäisen portin salpaa auki – yhtä piikikäs ja luoksepääsemätön. Ja samalla kiehtova. Siihen erilaisuuteen Leeni oli neljä vuotta

sitten rakastunut ollessaan työharjoittelijana Marttinen Oy:n vaateustehtaalla, jonka suunnittelija ja toinen omistaja Tapio oli. Toisen puolen perheyhtiöstä omisti firman toimitusjohtaja, Tapion muutamaa vuotta vanhempi veli Jouko, Tapion vastakohta niin näöltään kuin luonteeltaankin.

Tehtaalla Leenin ja Tapion välille syttynyt romanssi oli jatkunut Leenin harjoittelukauden päätyttyä ja roihunnut sen verran kiihkeästi, että hän oli vuoden kuluttua suostunut Tapion avovaimoksi ja työkumppaniksi tämän omistamaan terassitaloon kaupungin laitamaille. Vaikka Tapiolla oli ollut ja oli yhä työhuone tehtaalla, niin taiteellinen ja häilähtelevä Tapio teki mieluummin töitä kotonaan oman aikataulunsa ja mielentilansa mukaisesti, varsinkin kun oli saanut Leenin avustajakseen niin suunnittelussa kuin kotihommissakin.

Talon ovi oli varmuuslukossa ja siitä Leeni päätteli, että Tapio oli lähtenyt jonnekin tai nukkui. Tapion mielestä aikainen aamu oli parasta suunnittelu-aikaa, joten hän melko usein teki töitä aamuvarhaisesta puolipäivään ja nukkui kokonaisia iltapäiviä ohi.

Leeni meni alakerran olohuoneen kautta keittiöön, pani kassinsa keittiön lattialle ja nousi portaat yläkertaan. Työhuoneesta ei löytynyt tekijää, mutta kylläkin tekemisen jälkiä. Työpöydällä oli rutattuja papereita ja puolivalmiita luonnoksia sokin sokin, puoliksi syöty voileipä ja käristynyt makkaranpala sanomalehden päällä. Nukkuu, Leeni hymähti.

Makuuhuoneen ovella Leeniä vastaan lemahti viinin, tupakantuhkan ja hien haju vastaan. Sängyssä makasi Tapio sikeässä unessa. Puoliksi poltettuja savukkeita ja tupakantuhkaa oli juomalaseissa, tuhakupeissa, kaikkialla. Tyhjiä viinipulloja ja olutpurkkeja lojui lattialla. Leeniä ahdisti; tätä se minun

levottomuuteni enteili. Tässä siis oli syy siihen, miksi Tapion lupaamat päivittäiset puhelut olivat näivettyneet yhteen ainoaan ja Leenin soittoyritykset jääneet vailla vastaajaa.

Leeni istahti sängylle ja katseli miestä. Tapion kasvot olivat pöhöttyneesti uurteiset ja leukaa peitti päivien parransänki. – Kaunisleukainen mies, Leeni sanoi.

Tapio ei hievahtanutkaan.

– Iltapäivä on jo pitkällä. Miten sinä voit... mitä sinä voisit syödä?

Tapio pudisti vain päätään ja hymyili. Hän aikoi sanoa jotakin, mutta ojensikin hitaasti kätensä ja nosti kiveksensä reisiensä puristuksesta, huokasi syvään ja nukahti uudelleen.

Siinä sinä olet, Leeni ajatteli, viisain ja suurin, maailman valloittaja ja naisten halveksija – nukkumassa pois päiväkausien humalaa, päänsärkyä ja ahdistusta – etkä ole muuta kuin pieni hätääntynyt poika tuhartamassa itkua, eksyneenä ja paskat housuissa, kun oikea suunta on kadoksissa.

Leeni palasi alakertaan, siivoili paikkoja, keitti itselleen kahvit, pani ruuan uuniin hautumaan ja kaiken aikaa mielessään vuoroin syytteli, vuoroin puolusteli itseään. Tapio oli ollut pitkään raittiina, mikä hänet nyt oli retkahduttanut uudelleen juomaan? Hänen poissaolonsako? Oliko Tapio tuntenut itsensä yksinäiseksi ja lohduttautunut juomalla? Sille luulolle Leeni naurahti vähän kyynisesti; ei hän niin tärkeä Tapiolle ollut, että hänen muutaman päivän poissaolonsa olisi ollut syy ryypäämiseen. Ei, sillä Tapio oli mies, jota muiden tekemiset tai tekemättä jättämiset eivät pahasti heilauttaneet. – Minä kuljen omaa tietäni, viinan voimalla tai ilman, ja sen tien kosteuden minä määrään itse, Tapio oli sanonut heidän avoliittonsa alkuaikoina, erään rankan juopotteluviikon jälkeen, kun Leeni

oli pyydellyt häntä jättämään juomisen. Ja niinhän siinä oli käynyt, omasta halustaan Tapio oli viinan jättänyt ja pysynyt raittiina lähes vuoden. Se oli ollut heidän yhteisolonsa onnellisinta aikaa. Leeniä suretti: mitä nyt? Rupeaisiko Tapio jälleen kulkemaan tietään viinan voimalla?

Jos niin kävisi, hän jättäisi Tapion, sillä enää hän ei suostuisi tukikepiksi – ei vaikka Tapio kuinka suostuttelisi.

Illansuussa Tapio heräsi, kävi suihkussa, ajoi partansa, joi ruokapöydässä pari pulloa keskiolutta, mutta jätti ruuan koskematta. Hän kärsi selvästi pahasta krapulasta. – Kiitos, ei maita, olivat ainoat sanat, jotka Tapio oli Leenille sanonut.

Ei Leenilläkään ollut haluja puhumiseen. Hän kamppaili pahan mielen kanssa.

Tapio meni terassille, sytytti tupakan, katseli hetken hämärtyvää iltaa, runttasi tupakkansa puolipoltettuna tuhkakuppiin, suki hiuksiaan ja otti eteisen komerosta pusakan. – Minä en viivy pitkään, hän sanoi Leeniin katsomatta ja lähti.

– Varmasti viivyt, Leeni mutisi suljetulle ovelle, – sitten tulet, kun kapakan valot sammuvat.

Tapio ei kuitenkaan viipynyt kovin pitkään. Kymmenen maissa hän jo tuli ja toi mukanaan nuoren naisen ja salkkumiehen, jonka Tapio esitteli opiskelukaverikseen. Saattoi ollakin, vaikka mies näyttikin paljon vanhemmalta kuin Tapio. Miehen ranteessa oli kultaa, sormessa kivisormus ja kaulassa riippui yhtä paksu kultainen panssariketju kuin oli ollut viime kesäisten MM-kisojen pikamatkojen voittajalla. Juoksijan ketju oli näyttänyt mahtailevalta ja tympeältä. Se oli häivyttänyt Leenin silmissä kultamitalin arvon olemattomiin.

Tympeältä ja mahtailevalta hänen silmissään näytti Tapion opiskelukaverikin. Miehen leveään hymyyn ja teennäiseen

käsisuudelmaan Leeni vastasi totisuudella ja lääpäisemällä vaistomaisesti kättään mekkoonsa.

Leeni huomasi, että Tapio oli nähnyt hänen eleensä; Tapio katsoi häntä senkaltaisen ystävällisesti, että se ilme ei ollut aito.

Leeni oli pannut kahvin suodattumaan ja katseli keittiön ovelta olohuoneen puolella höpöttävää seuruetta. Kapakassa tai missä lie nautitut juomat olivat tehneet tehtävänsä: Tapion juttelu sujui, hän esitti huomaavaista isäntää, kattoi itse kupit ja lasit pöytään, ja näytteli iloisesti yllättynyttä, kun opiskelukaveri nosteli salkustaan kolme ruskeanesteistä pulloa pöydälle.

Leeniä raivostutti. Huominen ja sitä ja sitä seuraavat päivät tulisivat olemaan Tapion krapulaa, huonovointisuutta ja mörkkiyttä, illat juopottelua ja tyhjänpäiväistä höpinää. Mikä oli saanut Tapion uudelleen juomaan? Tuo mieskö? Jos tätä jatkuu, niin minä en enää...

Tapio tuli keittiöön ja lopetti Leenin tuskailut. – Leeni! Panisitko saunan lämpiämään ja katsoisit pyyhkeet. Kylvetään porukalla. Sinä myös, Tapio pyysi hymyillen, mutta Leeni vaistosi, että hymyilyntö oli yhtä kuin määräys. Tapio oli ärtynyt häneen.

– Voisit olla vähän seurallisempi, koko illan olet ollut kuin hautapatsas, Tapio vielä sanoi eikä enää hymyillyt.

– Hautapatsas, Leeni toisteli. Häntä vähän itketti ja piruuttikin. Ennen muuta oma itsensä, kun suostui olemaan Tapion komenneltavana. Leeni teki kuitenkin niin kuin Tapio oli määrännyt, pani sähkökiukaan päälle, asetti pefletit ja pyyhkeet pukuhuoneen pöydälle ja istui pukuhuoneessa kunnes saunassa oli riittävästi kuumuutta. Siinä on saunanne... minä en kimppaanne tule, Leeni päätti ja lähti kutsumaan kylpijiä.

– Sauna on aivan heti... Leeni alkoi, mutta jäikin tuijottamaan sohvaryhmässä olevaa kolmikkoa. Tapio oli kontillaan lattialla, hän piteli käsissään sohvalla kikattavan naisen paljasta jalkaa ja tarkasteli sitä huolellisesti. Erotteli yksitellen naisen jokaisen varpaan. Kultamies istui naisen vieressä ja nauroi.

Leeni tiesi mikä homma siinä oli menossa. Se oli olevinaan leikkipeliä, mutta siinä oli totta toinen puoli. Tapio varmisteli, että saunavieraat eivät askeltaisi hänen saunaansa jalkasientä, jota Tapio pelkäsi kuin ruttoa. Mutta ei Tapio ennen ollut vierailleen jalkatarkastuksia suorittanut, ei ainakaan Leenin tietten. Ehkä Tapio tällä kertaa olikin enemmän kiinnostunut naisen hyvinmuodostuneista sääristä kuin jalkasienestä. Tapiosta ei koskaan voinut olla varma, ei ainakaan silloin kun hän oli humalassa. Leeniä harmitti ja vähän naurattikin. Hän toivoi ja hyvin halukkaasti toivoikin, että naisen sievät jalat ja miehen ketarat olisivat olleet oikein pahuksen sienekkäät.

– Peukaloputti, suomensutti, pitkä mies..., Leeni kiljaisi niin, että Tapio lopetti varpaiden erittelyn ja nousi ylös lattialta. Nainen katsoi Leeniä suu auki, mies hörähti ja oli pudottaa lasin kädestään.

– Sauna on lämmin, Leeni sitten sanoi aivan rauhallisesti, – voitte mennä.

– Kiitos, sanoi nainen, miehet eivät mitään.

Leeni meni terassille. Illan hiljainen sade oli muuttunut kohisevaksi, vesi roiskui niin voimalla, että se laattakiville iskeytyessään nousi ylös kuin pienet suihkut. Ilma oli harvinaisen lämmin lokakuiseksi sääksi, salamat välähtelivät kuin elokuussa, mutta ne olivat vain elosalamoita, jyrinättä leiskuvia.

Kun Leeni päättää jättää avomiehensä Tapion, moni ei ymmärrä Leenin ratkaisua. Tapiohan on niin miellyttävä mies! Totuus on kuitenkin toinen, ja Leeni on joutunut sietämään henkistä väkivaltaa vuosikausien ajan. Tilanne mutkistuu entisestään, kun Leeni huomaa olevansa raskaana. Nyt on kuitenkin aika päästää irti ja itsenäistyä – ja niin Leeni muuttaa äitinsä omistamalle mökille opettelemaan aivan uudenlaista elämää, kauas Tapiosta ja suhteen jättämistä arvista.

Anneli Salonen (1924–2013) oli suomalainen kirjailija, joka julkaisi erityisesti viihteellisiä rakkausromaaneja. Salonen julkaisi esikoisteoksensa “Maariankukka” vanhemmalla iällä; kirjailija oli esikoisensa julkaisun aikaan 68-vuotias. Päätoimisen uransa Salonen teki tilitoimistoissa.